

тепер всюда пантрують, всюда шукають. Щоби то
близенько границя! А ту, хто купив дитину?

Циган І: Ти мамо не журися, я вже знаю, що
робити.

Кривий: Знаєш що, продай мені, я заплачу.

Циганка І: Сказився дід, а тобі на що дитини?

Кривий: А на що тобі тоє знати? Мої гроші,
а ти бери і замкни губу, щоби язик не утік. Слу-
хай цигане, я маю папери, мені дитини потреба.

Циганка стара: Як платить, то нехай бере. Во-
но якесь біле таке, цигана з нього не зробиш.

Циган: Де ти діду набрав грошей тільки. Те-
пер діти дорогі. Передше не було ані жандармів,
ані не треба було паперів; перед циганом була
воля, а тепер, ще не возьмеш, а вже сидиш!

Кривий: Диви, він мене хоче учити! Я сам тоє
знаю, або то мало дітей я мав. А ліпший товар, то
і грошики ліпші. Я купую для себе, не на ган-
дель. Кажі, кільки хочеш?

Циганка І: Даш сотку, то бери!

Кривий: Ти блекоту наїлася, чи що? За сотку
— пару шкап і візок і жінку куплю, а дитина
що, непотрібна губа. Єще намучитися треба, не
знати, що зробити, чи очі випечи, чи ноги поло-
мити, чи язик підрізати. Но, кажи цигане?

Циган: Дитина красна, богацька, і не мала.
Сотка малі гроші; хочеш давай, а ні, то ні.